Dosarul nr. 3-3057/2023
2-23151592-12-3-25102023-1

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

03 decembrie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chişinău (sediul Rîşcani)
în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Veaceslav Martînenco
grefier Nicoleta Mamaliga

examinând cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,-

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

La 25.10.2023 reclamantul *****, prin intermediul avocatului Roduca Șpac, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea Deciziei nr. 5578/23/DAA din 04.09.2023 și obligarea acordării unei forme de protecție.

În motivarea acțiunii, partea reclamantă a indicat că, prin decizia nr. 5578/23/DAA din 04.09.2023 emisă de Direcția Azil și Apatridie al Inspectoratului General pentru Migrație al RM a fost decisă neacordarea lui ***** a azilului. Decizia i-a fost comunicata reclamantului la 29.09.2023.

Consideră că, decizia contestată este pasibilă de anulare din următoarele considerente: reclamanta, *****, s-a născut în Federația Rusă, în orașul Krasnodar, este de naționalitate rusă și de religie creștină. În cadrul interviului desfășurat la Direcția azil și apatridie aceasta a declarat că este cetățeană a Federației Ruse, cu viză de reședință în Ucraina, regiunea Odesa. Reclamanta a părăsit Federația Rusă la vârsta de 14 ani, stabilindu-se împreună cu mama sa în Ucraina. Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, reclamanta a indicat că a fost nevoită să părăsească Ucraina din cauza acțiunilor militare desfășurate pe teritoriul acestui stat. Totodată, aceasta a menționat că nu dorește să revină în țara de origine, întrucât consideră că viața sa ar fi pusă în pericol.

Concluzionează că decizia contestată este viciată prin lipsa examinării tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, prevăzute de art. 42 din Legea nr. 270. Totodată, aceasta nu conține informații precise, complete și actualizate, provenite din surse diverse, cu privire la situația generală din țara de origine, așa cum impune art. 43 din aceeași lege. În plus, autoritățile competente nu și-au întemeiat analiza atât pe evenimentele survenite anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele apărute ulterior acesteia, obligație prevăzută expres de art. 48 din Legea nr. 270.

În drept, partea reclamantă își întemeiază cererea de chemare în judecată pe art. art. 19, 42,43,48,61 al Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în R.M; art. art. 189, 191, 196, 209, 211, 212 din Cod administrativ; art. art. 166, 277, 278 CPC

Astfel, solicită partea reclamantă: Anularea Deciziei nr. 5578/23/DAA din 04.09.2023 emisă de Direcția Azil și Apatridie al Inspectoratului General pentru Migrație al RM și obligarea Direcției Azil și Apatridie, al Inspectoratului General pentru Migrație să-i acorde cet. ***** o formă de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

Obiecțiile pârâtului:

La 08.12.2023 reprezentantul autorității pârâte, din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație, a depus referință la cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. (f.d.22-28)

În susținerea poziției sale a invocat că, la data de 14.08.2023, reclamanta *****, născută la data de ***** în Federaţia Rusă, oraşul Krasnodar, de naţionalitate rusă şi de religie creştină, s-a adresat cu o cerere de azil în Republica Moldova. În susţinerea identităţii sale, solicitanta a prezentat la Direcţia azil şi apatridie paşaportul de călătorie nr.*****eliberat la data de 18.11.2019 şi valabil până la 18.11.2024. În cadrul interviului desfăşurat la Direcţia azil şi apatridie, solicitanta a declarat că este cetăţeana Federaţiei Ruse, deținând viză de reședință în Ucraina, regiunea Odesa. Referitor la motivele părăsirii Federației Ruse, aceasta a declarat că, începând cu vârsta de 14 ani, a plecat împreună cu mama sa, stabilindu-se cu traiul în Ucraina. Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, solicitanta a invocat că a fost nevoită să părăsească Ucraina din cauza acţiunilor militare care are loc pe teritoriul ţării. Totodată, aceasta a menționat că nu dorește să revină în Federația Rusă, întrucât nu are rude sau alte legături personale în acest stat. În continuare, solicitanta a susţinut că în cazul întoarcerii în ţara de origine, în Federaţia Rusă, nu se va simţi în siguranţă şi consideră că viaţa dumneaei va fi pusă în pericol.

Menționează că, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Relevă că, potrivit art.45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul, (1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma Ia 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr. l298~XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului,

care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a). (2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(l) pot să ia forma: a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală; b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate; d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor. (3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Specifică, că potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri şi criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenţiei de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaţilor, nu există o definiţie universală acceptată a „persecuţiei”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiţie au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenţiei din 1951, se poate deduce că o ameninţare a vieţii sau a libertăţii pe motiv de rasă, religie, naţionalitate, opinie politică sau apartenenţă la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuţie. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleaşi motive - vor constitui, de asemenea, persecuţie.

Consemnează că, la evaluarea acestui element s-au luat în considerație aserțiunile solicitantului de azil, precum că nu dorește să revină în țara de origine din considerent că a locuit timp de 20 de ani pe teritoriul Ucrainei.

Menționează că, solicitanta de azil nu a individualizat nici o acţiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viaţa personală.

Specifică, că potrivit pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenţiei de la 1951 cu privire la statutul refugiaţilor, prevede că „statutul de refugiat se aplică şi oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupaţiei, dominaţiei străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga ţară de origine sau a cărei cetăţenie o are, este obligată să părăsească locul de reşedinţă obişnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara ţării sale de origine sau a cărei cetăţenie o are” Ia baza definiţiei date, rezultă că solicitantul de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominaţie străină sau existenţa unor evenimente care au tulburat ordinea publică în localitatea sa natală. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât s-a bazat şi a relatat informaţii destul de neclare.

Se poate presupune că, în general, o persoană nu şi-ar abandona casa şi ţara decât constrânsă de motive imperioase, exceptând situaţiile în care ea **o** face în căutarea aventurii sau pur şi simplu ca să vadă lumea. Pot exista multe motive de constrângere care sunt imperioase şi care pot fi înţelese, dar numai un motiv a fost desemnat drept criteriu al calităţii de refugiat.

Expresia ”în urma unei temeri bine întemeiate de a fi persecutată” - pentru motivele menţionate în definiţie, prin indicarea unor motive specifice - face în mod automat ca toate celelalte motive de a se refugia să devină irelevante pentru definiţie. Aceasta exclude deci persoanele care sunt victime ale foametei sau ale dezastrelor naturale, cu excepţia cazului când ele au totodată temeri bine întemeiate de a fi persecutate pentru unul din motivele prevăzute. Oricum, astfel de alte motive nu pot fi în totalitate irelevante în procesul de determinare a statutului de refugiat, din moment ce toate consecinţele trebuie luate în consideraţie pentru o înţelegere corectă a cazului solicitantului. Astfel, acest motiv este calificat ca un motiv economic. Mai mult ca atât, e de menţionat că solicitanta a invocat că nu doreşte să revină în ţara de origine din considerent că nu are rude şi nu are unde locui în Federaţia Rusă. Potrivit Manualului referitor la proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenţiei din 1951 şi a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaţilor pct. 62 Un migrant economic este o persoana care, din motive diferite de cele conţinute în definiţia refugiatului, îşi părăseşte voluntar ţara în vederea stabilirii sale în altă parte. El se poate deplasa din dorinţa de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală. Dacă acesta se deplasează exclusiv din considerente economice, este un migrant economic si nu un refusiat.

Indică că, reclamanta a menţionat că nu doreşte să-se reîntoarcă în Federaţia Rusă din motivul că este conflict militar în Ucraina, făcând referire doar la ţara unde a locuit ultimii ani dar nu şi la ţara sa de origine-Federaţia Rusă.

Totodată, în cadrul interviului desfășurat la data de 23.08.2023, la întrebarea consilierului de decizie „ Ce aveţi de gând să faceţi dacă cererea de azil va fi respinsă de către Inspectoratul General pentru Migraţie ? ” Răspunsul solicitantei a fost „ Am să fiu nevoită să mă întorc în Federaţia Rusă ”. Respectiv sunt temeiuri de a considera că dumneaei nu are temere faţă de ţara sa de origine.

In rezultatul stabilirii motivelor invocate de către solicitanta de azil, s-a apreciat că starea de fapt invocată de ea, nu constituie acte de persecuţie aşa cum este reglementată în legislaţia naţională.

Totodată, în cadrul interviului s-a precizat faptul că dumneaei nu a avut probleme cu autorităţile de stat sau în societate. Analizând motivele invocate de către solicitanta de azil ceea ce ţine de motivul părăsirii ţării de origine şi solicitării azilului, s-a conchis că aceasta a relatat informaţii destul de vaste neindividualizând nici o acţiune îndreptată asupra sa ce ar prezenta un pericol pentru viaţa şi integritatea personală.

Sesizează că cererea de azil depusă de reclamantă este evident nefondată conform art.63 alin. (2) lit.a) din Legea 270/2008 ce precizează că solicitanta de azil a făcut declaraţii insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmaţia sa că a fost supusă unor persecuţii.

Totodată, s-a stabilit faptul că aceasta s-a aflat pe teritoriul Republicii Moldova din data de 21.01.2023, însă a manifestat voinţa de a solicita azil abia la data e 14.08.2023, locuind pe teritoriul Republicii Moldova ilegal 8 luni.

De asemenea relevă că, un aspect important este că, potrivit art.9 alin. (1) din Legea nr.270/2008, „ autoritățile competente asigură accesul în teritoriul Republicii Moldova al oricărui străin aflat la frontiera de stat, din momentul manifestării de voinţă, exprimată în scris sau oral, din care să rezulte că aceasta solicită protecţia Republicii Moldova". Astfel conchide că, solicitanta

de azil urmează să solicite protecţie internaţională în punctul de trecere a frontierei sau să îşi manifeste această intenţie în scris sau oral, dacă aceasta este solicitată cu bună credinţă.

Totodată notează că, conform prevederilor art. 51 alin. (1) lit. a) şi b) ce expres prevede că cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; se află pe teritoriul Republicii Moldova.

Așadar, denotă că respectiva cerere a fost depusă abuziv, cu scopul de prelungire a termenului de şedere mai mult de 90 de zile. Subsidiar s-a menţionat că solicitanta a locuit ilegal pe teritoriul Republicii Moldova, dar nu s-a prezentat la autorităţi şi/sau nu a depus cerere de azil cât mai curând posibil, având în vedere circumstanţele intrării sale în teritoriu, ce prezumă că reclamanta nu avea nevoie de formele de protecţie pe teritoriul Republicii Moldova.

Astfel, consideră că cererea de azil este vădit depusă abuziv, în scopul prelungirii şederii sale pe teritoriul Republicii Moldova, orice argumente ce vizează temerea bine întemeiată de a fi persecutat sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave, nu prevalează şi urmează a fi apreciate critic.

Notează că, recurgerea abuzivă la procedura obţinerii oricărei forme de protecţie internaţională există în toate cazurile în care, reclamantul fără a oferi o explicaţie plauzibilă, a depus o cerere cu scopul evident de a prelungi termenul de şedere pe teritoriul Republicii Moldova.

Relevă că, în urma examinării notei de interviu, s-a constatat faptul că dumneaei nu face parte dintr-un partid politic, nu a suferit vreo condamnare în ţara de origine, nu a fost arestată, reţinută sau judecată, nu a suferit comportament inuman sau degradant.. Ce precizează faptul că nu a supusă unor persecuţii conform art. 46 a Legii 270/2008 sau ameninţărilor, plecând din ţara de origine din alte considerente.

În contextual dat argumentele invocate de către solicitanta nu se încadrează conform prevederilor art. 17 alin (1) din Legea 270. statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara tării a cărei cetăţenie o deţine si care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări: sau care, nedetinînd nici o cetăţenie si găsindu-se în afara tării în care îşi avea domiciliul legal si obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.Totodată, s-a stabilit că solicitanta de azil nu doreşte să revină în ţara de origine din considerent că că a locuit timp de 20 de ani pe teritoriul Ucrainei.

Astfel, face referire la DIRECTIVA 2011/95/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI A CONSILIULUI din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanţii ţărilor terţe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecţie internaţională, la un statut uniform pentru refugiaţi sau pentru persoanele eligibile pentru obţinerea de protecţie subsidiară şi la conţinutul protecţiei acordate**,** care potrivit art. 10 alin. (2) prevede că*:* atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptăţit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuţiei, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuţie.

Relevă că, în conformitate cu art. 47 din Legea nr. 270 privind azilul, agenţi de persecuţie sau vătămări grave sînt: a) statul; b) partidele sau organizaţiile care au sub control statul sau o

parte importantă din teritoriul statului; c) agenţii neguvemamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenţii menţionaţi la lit.a) şi b), inclusiv organizaţiile internaţionale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecţie împotriva persecuţiei sau a vătămărilor grave în sensul art.47[1]. Respectiv, potrivit ar 47[1] din Legea nr. 270 privind azilul, (1) Protecţia împotriva persecuţiei sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizaţii, inclusiv organizaţii internaţionale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiţia ca acestea să fie dispuse şi în măsură să ofere protecţie în conformitate cu alin.(2). (2) Protecţia împotriva persecuţiei sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă şi să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci cînd agenţii menţionaţi la alin.(l) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuţia sau vătămările grave, atunci cînd dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală şi sancţionarea acţiunilor ce constituie o persecuţie sau o vătămare gravă şi atunci cînd solicitantul are acces la o astfel de protecţie.

Reține că, potrivit pct.65 din Manualul referitor la proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenţiei din 1951 şi a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaţilor, Agenţi ai persecuţiei, în mod normal, persecuţia este legată de acţiunile autorităţilor unei ţări. Ea poate emana, de asemenea, de la părţi ale populaţiei ce nu respectă standardele stabilite de legile ţării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranţa religioasă, ce duce la persecuţie, într-o ţară altfel laică, unde unele fracţiuni ale populaţiei nu respectă credinţele religioase ale celorlalţi. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracţionale sunt comise de populaţia locală, acestea pot fi considerate ca persecuţie dacă sunt tolerate cu bună ştiinţă de autorităţi sau dacă autorităţile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecţie adecvată.

Conchide că, la caz nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin.(l) şi alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

Astfel, deduce că în conformitate cu prevederile art. IA din Convenția de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților şi art**.** 17 alin.(l) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova nu sunt aplicabile în cazul dat.

Menționează că, conform prevederilor art. 42 Rolul activ, din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, la soluţionarea cererilor de azil autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plîngere.

Astfel, a fost analizat şi posibilitatea acordării protecţiei umanitare în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, Protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (1) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii

a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine;

c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

a) Analiza existenţei unei condamnări la pedeapsa capitală sau existenţa pericolului execuţiei.

În urma analizei acestui element în baza afirmaţiilor solicitantei din nota de interviu, a fost conchis faptul că solicitanta de azil nu este expusă unui risc serios de a fi condamnată la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârşind nici o infracţiune pentru care să fie urmărită de către autorităţi.

b) Analiza vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumame sau degradante.

În conformitate cu Convenţia împotriva torturii şi altor pedepse şi tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31.05.1998, termenul „tortură" desemnează orice act prin care se provoacă unei persoane, cu intenţie, o durere sau suferinţe puternice, de natură fizică sau psihică, în special cu scopul de a obţine, de la această persoană sau de la o persoană terţă, informaţii sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terţă persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra unei terţe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferinţă sunt provocate de către un agent al autorităţii publice sau orice altă persoană care acţionează cu titlu oficial, sau la instigarea sau cu consimţământul expres sau tacit al unor asemenea persoane. Analizând declaraţiile solicitantei, dânsa nu a fost supusă unor astfel de tratamente, ea părăsind ţara de origine, din alte considerente.

c) Analiza riscului serios de ameninţări grave şi individuale, la adresa vieţii sau integrităţii corporale a unui civil, urmare a violenţei generalizate în situaţii de conflict armat intern sau internaţional.

În urma analizei surselor de informaţii publice şi anume raportul HRW - Human Rights Watch (World Report 2022/23- Rusia, 13 ianuarie 2022/23), https://www.ecoi.net/en/document/2043508.htmL *AI-Amnesty International* {Report on the human rights situation covering 2022) https://wwiv.ecoi.net /en/document/2048607.html şi *USDOS - US Department of State* (2022 Country Report on HumanRights Practices: Russia), https://www. ecou net/en/document/2071123. Html s-a apreciat că în prezent pe teritoriul Federaţei Ruse nu se desfăşoară conflict armat internaţional sau intern şi această ţară nu se află în situaţie de război, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

Suplimentar, atrage atenţia asupra faptului că, potrivit art. 19 din Legea nr.270/2008, Protecţia umanitară se acordă străinului care nu întruneşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămări grave definite Ia art. 45 alin. (3) , astfel încât se atestă faptul că reclamanta era obligat să demonstreze prin probe pertinente şi convingătoare că viaţa dumnealui în caz de reîntoarcere în ţara de

origine, se află in pericol.

Totodată, menționează că solicitanta de azil nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în ţara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susţină afirmaţiile sale cu probe incontestabile şi convingătoare.

Astfel, consideră că solicitanta de azil nu întruneşte condiţiile necesare pentru recunoașterea statului de refugiat conform art. 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr.270/2008. Drept concluzie, apreciază faptul că situaţia din ţara de origine a solicitantei de azil nu prezintă un pericol atât pentru viaţa cât şi pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în ţara de origine. Luând în considerare informaţia din ţara de origine a solicitantei de azil, s-a apreciat că nu au fost găsite informaţii referitoare la existenţa unor schimbări în situaţia din ţară, care ar pune în pericol viaţa şi libertatea persoanei în cauză şi de asemenea, nu au fost găsite rapoarte ce ar înregistra unele încălcări grave ale drepturilor omului.

Prin urmare, apreciază că cererea reclamantei ***** nu întruneşte condiţiile necesare pentru recunoașterea statului de refugiat conform art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr.270/2008 şi condiţiile necesare pentru acordarea protecţiei umanitare conform art. 19 din aceeași lege.

În ședința de judecată:

Reclamantul, *****, precum și avocatul acesteia, Ludmila Bîrcă, au susținut integral argumentele expuse în cererea de chemare în judecată și au solicitat admiterea pretențiilor.

Reprezentantul autorității pârâte, din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație, Nestor-Artur Taşlîc, a pledat pentru respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată, pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile participanților la proces, cercetând probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia că, cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, este **admisibilă** și pasibilă de a fi **respinsă,** din următoarele considerente.

Conform art. 2 alin. (1) Cod administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 Cod administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Potrivit art. 18 Cod administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, precum și obligațiile acestora, satisfacerea

necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În conformitate cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) şi (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci cînd autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art.11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

În condițiile cauzei deduse judecății, Decizia nr. 5578/23/DAA din 04.09.2023 emisă de către Inspectorat General pentru Migrație, prin care a fost respinsă cererea de azil, constituie în sine act administrativ individual defavorabil pentru reclamant, pasibil controlului judecătoresc în ordinea contenciosului administrativ.

În conformitate cu art.191 alin.(1) Cod administrativ, cu excepția cazurilor prevăzute la alin.(2) și (3), judecătoriile soluționează în fond toate acțiunile în contencios administrativ.

Așadar, în temeiul art.191 alin.(1) Cod administrativ controlul de legalitate a actelor emise de Inspectorat General pentru Migrație este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, or aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin.(2) și (3) a art.191 Cod administrativ. Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Conform art.206 alin.(1) Cod administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Astfel, reclamantul a formulat o acțiune în contestare și obligare.

Cu referire la condiția de respectare a procedurii prealabile, conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.

Conform art. 163 lit. c) Cod administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată.

Potrivit art. 61 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270-XVI din 18.12.2008, deciziile privind cererile de azil pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ

fără respectarea vreunei proceduri prealabile.

Așa cum rezultă din actele cauzei, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată la data de 25.10.2023, iar Decizia nr. 5578/23/DAA din 04.09.2023, emisă de către Inspectorat General pentru Migrație, i-a fost adusă la cunoștință reclamantului la 29.09.2023, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către acesta.

Prin urmare, instanța de judecată a constatat că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ în privința acțiunii de contencios administrativ înaintate, nu se regăsesc. Așadar, acțiunea este **admisibilă** și pe cale de consecință se va purcede la examinarea fondului acesteia.

Cu privire la temeinicia acțiunii în contenciosul administrativ:

În conformitate cu prevederile art. 20 alin. (1) Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform acestui cod.

În corespundere cu art. 189 alin. (1) Cod administrativ orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 93 alin. (1) Cod administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenția.

Suportul probator al cauzei atestă că, la data de 14.08.2023, reclamanta *****, născută la data de ***** în Federaţia Rusă, oraşul Krasnodar, de naţionalitate rusă şi de religie creştină, s-a adresat cu cerere de azil către Direcția azil și apatridie a Inspectoratul General pentru Migrație. În susținerea identității sale, prezentând pașaportul de călătorie nr.*****eliberat la data de 18.11.2019 şi valabil până la 18.11.2024. (f.d. 1 din dosar administrativ)

Potrivit notei de interviu, ***** a menționat că, este cetăţeana Federaţiei Ruse, deținând viză de reședință în Ucraina, regiunea Odesa. Referitor la motivele părăsirii Federației Ruse, aceasta a declarat că, începând cu vârsta de 14 ani, a plecat împreună cu mama sa, stabilindu-se cu traiul în Ucraina. Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, solicitanta a invocat că a fost nevoită să părăsească Ucraina din cauza acţiunilor militare care are loc pe teritoriul ţării. Totodată, aceasta a menționat că nu dorește să revină în Federația Rusă, întrucât nu are rude sau alte legături personale în acest stat. În continuare, solicitanta a susţinut că în cazul întoarcerii în ţara de origine, în Federaţia Rusă, nu se va simţi în siguranţă şi consideră că viaţa dumneaei va fi pusă în pericol. (f.d.6-9 din dosar administrativ)

Prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 5578/23/DAA din 04.09.2023, s-a respins cererea de azil, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (3) și art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. (f.d.9)

Prin comunicarea din 29.09.2023, cet. ***** i-a fost adus la cunoștință, contra semnătură, referitor la respingerea cererii de azil prin Decizia nr. 5578/23/DAA din 04.09.2023. (f.d.8)

Nefiind de acord cu Decizia menționată, la 25.10.2023 reclamanta s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată. (f.d.5-7)

Art. 3 din Legea nr. 270 din 18.12.2008, privind azilul în Republica Moldova, definește noțiunea de *azil* – instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție,

recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic.

Potrivit art. 16 din Legea nr. 270/2008, privind azilul în Republica Moldova, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Conform art. 17 alin. (1) al Legii 270/2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Potrivit art. 19 al Legii 270/2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obțină protecţia respectivei ţări.

Conform art. 42 alin. alin. (1) și (2) din Legea privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere. La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 din Legea privind azilul în Republica Moldova, (1) Cererile de azil sînt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. (2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. (3) Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. (3) Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art.22-27.

Conform art. 44 din Legea privind azilul în Republica Moldova, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sânt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sânt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sânt considerate coerente și plauzibile și nu sânt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Conform art. 45 din Legea privind azilul în Republica Moldova, (1) actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în

special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sânt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a). (2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sânt discriminatorii sau care sânt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor. (3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 48 din Legea privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

În conformitate cu prevederile art.51 alin.(1) al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) Cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce :

a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat;

b) se află pe teritoriul Republicii Moldova;

c) în ţara de origine a străinului cu drept de şedere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecţie.

Potrivit art.55 alin.(1), (3) - (9), (16), (17) al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, înainte de emiterea unei decizii privind cererea de azil, solicitantului de azil i se dă posibilitatea de a susţine un interviu cu privire la cererea sa. Interviul este efectuat cît mai curînd posibil, dar nu mai tîrziu de 21 de zile de la data depunerii cererii. Interviul are loc în condiţii de confidenţialitate. Interviul este efectuat de către un consilier de decizie care este obligat: a) să asigure organizarea şi buna desfăşurare a intervievării; b) să verifice faptele expuse de solicitantul de azil; c) să ia în considerare, pe cît este posibil, situaţia personală sau generală în care se înscrie cererea de azil, inclusiv originea sau vulnerabilitatea solicitantului; d) să pună la dispoziţia solicitantului de azil un interpret care să asigure o comunicare adecvată între solicitant şi consilier. Solicitantul de azil poate solicita efectuarea interviului cu consilierul de decizie de acelaşi sex, cu excepţia cazului cînd există raţiuni pentru a considera că această solicitare se

bazează pe motive care nu au legătură cu dificultăţile din partea solicitantului de a prezenta toate motivele cererii sale de azil. Interviul se va desfăşura în limba pe care solicitantul o alege. Acolo unde se presupune în mod rezonabil că solicitantul înţelege o altă limbă, interviul se poate desfăşura în limba respectivă. Preventiv, consilierul de decizie trebuie să se convingă de faptul că limba în care urmează să se desfăşoare interviul îi este suficient de accesibilă. Solicitantul de azil poate fi intervievat în prezenţa unui avocat. La intervievare au dreptul să asiste reprezentanţii ÎCNUR şi ai organizaţiilor neguvernamentale, cu acordul solicitantului. Pe parcursul interviului, solicitantul trebuie să răspundă personal la întrebările care îi sînt adresate. Interviul este consemnat în scris într-o notă de interviu şi urmează să fie clarificate aspectele necesare analizei cererii de azil. Nota de interviu va cuprinde în mod obligatoriu: datele de identificare a solicitantului de azil, numele consilierului de decizie care efectuează interviul, numele interpretului, datele altor participanţi la interviu, limba în care se desfăşoară interviul, declaraţiile solicitantului referitoare la motivele de azil, precum şi orice altă informaţie care să ducă la soluţionarea cererii de azil. La finalul interviului, consilierul de decizie aduce la cunoştinţă solicitantului de azil conţinutul notei de interviu. Nota este semnată de către consilierul de decizie, solicitantul de azil, interpret şi, după caz, de alţi participanţi la interviu. Solicitantul are dreptul să ia cunoştinţă, la solicitare, de înregistrarea audio sau audiovideo a interviului său după comunicarea deciziei privind respingerea cererii de azil.

Conform art. 63 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă: a) solicitantul a făcut declaraţii incoerente, contradictorii, puţin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmaţia sa că a fost supus unor persecuţii; b) solicitantul a depus o cerere nouă în care nu invocă noi elemente relevante cu privire la situaţia sa personală ori la situaţia din ţara sa de origine; c) solicitantul a intrat pe teritoriul Republicii Moldova în mod ilegal ori şi-a prelungit ilegal şederea şi, fără un motiv valabil, nu s-a prezentat la autorităţi şi/sau nu a depus cerere de azil cît mai curînd posibil, avînd în vedere circumstanţele intrării sale în teritoriu.

Instanța de judecată, examinând motivele invocate de ***** în cererea de azil din 14.08.2023, precum și din nota de interviu realizată în cadrul acestei proceduri administrative, reține că, motivele invocate de reclamant fiind examinate de autoritatea publică pârâtă din perspectiva încadrării în elementele definiției protecției umanitare în conformitate cu art.45 alin.(3) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, au fost apreciate justificat că nu îndeplinesc condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art.19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Astfel, în opinia instanței de judecată, pârâtul, la emiterea actului administrativ contestat, a concluzionat în mod corect asupra celor două elemente care compun conceptul fundamental de „temere bine întemeiată de a fi persecutat ”, prevăzut la art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, în raport cu afirmațiile solicitantului din nota de interviu cu privire la motivul plecării din țara de origine, și anume riscul de a rămâne fără loc de muncă din cauza refuzului de a fi angajat.

Instanța atestă că, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate

de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Totodată, este important de stabilit dacă solicitantul implicat s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări.

În motivarea soluției adoptate, autoritatea publică pârâtă a reținut că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951, cererea solicitantului ***** nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Instanța atestă că, temerea invocată de reclamant nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală că, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul unei forme de protecție (protecție umanitară) să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a actului administrativ, or, actul contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

Din raționamentele expuse, instanța va constata temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității pârâte la emiterea Deciziei nr. 5578/23/DAA din 04.09.2023, privind respingerea cererii de azil, or, reclamantul, ***** nu a probat prezența uneia dintre condițiile indicate la art. 17 alin.(1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

În acest context, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu actul administrativ emis, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Astfel, analizând normele legale citate, în coraport cu circumstanțele de fapt ale speței şi

materialul probatoriu administrat, instanța conchide că, Decizia nr. 5578/23/DAA din 04.09.2023 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, este legală și întemeiată.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului privind obligarea autorității publice pârâte să acorde una din formele de protecție, pretenția urmând să fie respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea decizie nr. 5578/23/DAA din 04.09.2023 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație și obligarea pârâtului să emită actul administrativ individual favorabil privind acordarea unei forme de protecție reclamantei, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile din data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Râșcani).

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul **Veaceslav MARTÎNENCO**